

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 220.174 van 4 juli 2012
in de zaak A. 200.817/XIV-33.257**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Louise Ma
kantoor houdend te 1180 Ukkel
Jacques Pasturlaan 6A
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 24 juni 2011, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 62.017 van 23 mei 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 7244 van 14 juli 2011 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verweerder heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 mei 2012 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Alix Lambert, die loco advocaat Louise Ma verschijnt voor de verweerder, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verweerder dient op 23 oktober 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in. De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verklaart die aanvraag met een beslissing van 1 december 2010 ontvankelijk doch ongegrond.

Op 14 januari 2011 stelt de verweerder tegen deze laatste beslissing een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigt de weigeringsbeslissing met een arrest van 23 mei 2011. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij werpt in een enig middel de schending van de artikelen 9bis en 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet en van het vertrouwensbeginsel op.

Zij citeert de motivering van het bestreden arrest en voert in een eerste onderdeel aan dat het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet toekomt om vast te stellen of een bepaald element, te dezen het instellen van een beroep tegen de weigering van een arbeidskaart, al dan niet voldoende is voor het toestaan van een verblijf noch om te oordelen of de dienst Vreemdelingenzaken al dan niet op een vraag om uitstel van de huidige verweerder had moeten ingaan. Het is niet de bedoeling dat de discretionaire bevoegdheid van de bevoegde staatssecretaris zou worden beperkt door de eenvoudige mededeling van de betrokkene dat zijn werkgever beroep zou aantekenen. Er is bovendien geen enkele wetsbepaling die bepaalde termijnen voor het nemen van een beslissing inzake een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet oplegt. Volgens de verzoekende partij vormt het bestreden arrest een fundamentele aantasting van de bestuurlijke beoordelingsvrijheid en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omdat de uit die bepaling voortvloeiende ruime appreciatiebevoegdheid van de bevoegde staatssecretaris door het bestreden arrest wordt beperkt en omdat de rechterlijke macht zich de beoordelingsvrijheid van de administratieve overheid niet mag toe-eigenen en zich niet in de plaats van die overheid mag stellen.

In een tweede onderdeel werpt de verzoekende partij een foutieve toepassing van het vertrouwensbeginsel door de eerste rechter op door te oordelen dat de verzoekende partij geen rekening zou hebben gehouden met een eventuele positieve beslissing na het beroep tegen de weigering van een arbeidskaart noch met de periode van indiening van de aanvraag om machtiging tot verblijf, waaraan de huidige verweerder niet meer kan voldoen. De eerste rechter gaat er volgens de verzoekende partij ten onrechte van uit dat de aanvankelijk bestreden beslissing definitief is. Nochtans geldt als administratieve praktijk dat een beslissing tot ongegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die op de weigering van een arbeidskaart is gesteund ophoudt te bestaan wanneer een gewest terugkomt op zijn eerdere weigering van de arbeidskaart. Deze praktijk valt binnen de ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling ten gronde van aanvragen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en zij is ook in overeenstemming met de opschortende voorwaarde die in de beslissing van 4 mei 2010

ten aanzien van de verweerder werd genomen. De vreemdeling hoeft daartoe geen nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

De verzoekende partij besluit dat de eerste rechter zijn marginale toetsingsbevoegdheid en de ruime appreciatiebevoegdheid van de bevoegde staatssecretaris heeft miskend door de aanvankelijk bestreden beslissing als definitief te beschouwen en daaraan allerlei gevolgtrekkingen te koppelen over hoe de huidige verzoekende partij volgens hem had moeten handelen. Zij acht daarom de artikelen 9bis en 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet geschonden.

5. In de memorie van wederantwoord voegt de verzoekende partij toe dat de reeds genoemde administratieve praktijk bij het in beroep toekennen van een arbeidskaart type B na de verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet inmiddels in die zin is gewijzigd dat de betrokkene alsnog een nieuwe aanvraag moet indienen, die echter zal worden behandeld alsof zij wel binnen de in de instructie van 19 juli 2009 bepaalde termijn is ingediend.

Beoordeling

6.1. In de aanvankelijk bestreden beslissing is toepassing gemaakt van criterium 2.8B van de instructie van 19 juli 2009, met verwijzing naar het engagement van de bevoegde staatssecretaris “om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen”. Er wordt in concreto gesteld dat de huidige verweerder zich op punt 2.8B van de vernietigde instructie beroept doch niet aan de daarin gestelde voorwaarde van het bezit van een arbeidskaart B voldoet. De aangevoerde elementen qua integratie worden niet onderzocht omdat “dit niets af(doet) aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009”.

Die beslissing wordt met het bestreden arrest vernietigd, doch enkel omdat de bevoegde staatssecretaris bij het nagaan of aan de kwestieuze voorwaarde uit de vernietigde instructie was voldaan het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel zou hebben geschonden. De verzoekende partij betwist ook thans niet dat de aanvankelijk bestreden beslissing op grond van criterium 2.8B van de vernietigde instructie is genomen

doch zij betwist slechts het oordeel in het bestreden arrest dat bij de toepassing daarvan het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel zouden zijn geschonden.

De “instructie” van 19 juli 2009 werd met ‘s Raads arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigd en zij werd aldus met terugwerkende kracht uit de rechtsorde verwijderd. De verzoekende partij kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit die instructie op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling in het bestreden arrest van de beslissing van 1 december 2010 te besluiten. Het gaat daarbij immers niet meer om de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maar om de toepassing van een voorwaarde als een dwingende regel, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen enkele voorwaarde inzake het bezit van een arbeidskaart om een wettig verblijf te verkrijgen. Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

6.2. Het is alleszins zo dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter kan nagaan of het bestuur bij het nemen van zijn beslissingen de algemene beginselen van behoorlijk bestuur heeft nageleefd. Door na te gaan of de aanvankelijk bestreden beslissing op zorgvuldige wijze is tot stand gekomen en of de handelwijze van het bestuur niet in strijd met het vertrouwens- of het rechtszekerheidsbeginsel is, te dezen wat betreft de vraag of rekening moest worden gehouden met de eventuele gunstige afloop van de beroepsprocedure inzake de weigering van een arbeidskaart, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn bevoegdheid als annulatierechter niet overschreden noch zich in de plaats van het bestuur gesteld noch de appreciatiebevoegdheid van dat bestuur geschonden. Vermits die beoordeling de grond van de zaak raakt en de Raad van State als administratieve cassatierechter niet in de beoordeling van de feiten treedt, vermag de Raad van State niet dat oordeel van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over te doen. Het eerste onderdeel van het enige middel is in die mate, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Verder blijkt uit geen enkel gegeven waarop de Raad van State vermag acht te slaan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op wettige wijze kon vaststellen dat de aanvankelijk bestreden beslissing een definitief doch geen voorlopig karakter had. Daaraan wordt geen afbreuk gedaan doordat de verzoekende partij thans naar een administratieve praktijk verwijst en stelt “dat de beslissing houdende de ongegrondheid in toepassing van art. 9bis ophoudt te bestaan wanneer het betreffende Gewest in beroep terugkomt op haar eerdere weigeringsbeslissing tot afgifte van de arbeidskaart waarop de

initiële beslissing in toepassing van art. 9bis is gebaseerd”, noch door de verwijzing van de verzoekende partij naar een wijziging achteraf van die administratieve praktijk. Wat dat betreft blijkt evenmin een schending van de aangehaalde beginselen of bepalingen. Het tweede onderdeel van het enige middel is ook in die mate, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vier juli tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter,
	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams